

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 42/2022-39

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej, zo sudcu Petra Molnára (sudca spravodajca) a sudcu Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky obchodnej spoločnosti **GEOVRTY – DRILLROCK s. r. o.**, Bystrická 901, Žarnovica, IČO 44 303 599, zastúpenej JUDr. Evou Michalenkovou, advokátkou, Zelená 37, Banská Bystrica, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 7 Cdo 265/2019 z 25. novembra 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 1. februára 2021 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd napadnutým uznesením v označenom v záhlaví tohto uznesenia (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Navrhuje napadnuté uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) zrušiť, vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Zároveň žiada priznať finančné zadosťučinenie v sume 10 000 eur a náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti, jej príloh a napadnutých rozhodnutí vyplýva nasledujúci stav veci:

Sťažovateľka mala procesné postavenie žalobkyne v konaní o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím a nesprávnym úradným postupom prokurátorky Okresnej prokuratúry v Žiari nad Hronom (ďalej len „prokurátorka“) a prokurátora Krajskej prokuratúry v Banskej Bystrici (ďalej len „prokurátor“) v sume 141 402,41 eur s príslušenstvom, kde žalovanou bola Slovenská republika. Konanie o predmetnej žalobe sťažovateľky bolo vedené na Okresnom súde Žiar nad Hronom (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 5 C 166/2015.

O žalobe sťažovateľky rozhodol okresný súd rozsudkom z 18. septembra 2017, ktorým žalobu zamietol. V odôvodnení svojho rozsudku súd prvej inštancie dospel k záveru, že sťažovateľka nepreukázala základný predpoklad na priznanie uplatneného nároku, a to nesprávny úradný postup prokurátorky a prokurátora, keďže príslušná krajská prokuratúra ani Generálna prokuratúra Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) nekonštatovali nesprávny úradný postup. V súvislosti s ďalšou argumentáciou sťažovateľky uviedol, že ak aj by bolo vznesené obvinenie proti pani [REDAKOVANÉ] alebo pánovi [REDAKOVANÉ] skôr, neznamenalo by to, že sa vec skončí podaním obžaloby, že budú uznaní za vinných a že súd v odsudzujúcom rozsudku rozhodne aj o povinnosti nahradiť sťažovateľke škodu v konkrétnej výške.

Na základe odvolania rozhodoval Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“), ktorý rozsudkom č. k. 14 Co 13/2018-424 z 26. februára 2019 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny. Krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku konštatoval, že predpokladom záveru, že postup prokurátora v preskúmvanej veci bol nesprávny, musí byť normatívne určený správny úradný postup a zistenie, že tak prokurátor nepostupoval. Rozhodovanie súdu o takomto druhu nároku nemôže byť ďalším opravným prostriedkom voči rozhodnutiu orgánov činných v trestnom konaní, preto nemožno očakávať, že všeobecný súd v civilnom konaní bude prehodnocovať správnosť záverov, ku ktorým dospeli orgány činné v trestnom konaní. V súvislosti s predloženým znaleckým posudkom konštatoval, že znalec sa nemôže vyjadrovať k právnym otázkam, môže sa vyjadrovať k odborným otázkam. Za právne bezvýznamný považoval argument sťažovateľky, že Okresný súd v Pezinku zamietol tri žaloby sťažovateľky s odôvodnením, že pani [REDAKOVANÉ] ako bývalá konateľka zodpovedá za škodu výlučne voči spoločníkom spoločnosti, nie však vo vzťahu k tretím osobám. Výsledok týchto konaní nenasvedčuje tomu, že aj v prípade, ak by sťažovateľka bola v týchto konaniach úspešná, bolo by možné dospieť k záveru, že prípadne takto vzniknutá škoda sťažovateľke je v príčinnej súvislosti s uvádzaným nesprávnym úradným postupom prokurátorov. Z uvedených dôvodov krajský súd svojím rozsudkom potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie.

Proti rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovala z § 421 ods. 1 písm. a) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Najvyšší súd, vychádzajúc z obsahu podaného dovolania, identifikoval tri podľa sťažovateľky chybné závery odvolacieho súdu. Prvý namietaný nesprávny právny záver bol založený na odlišnom názore sťažovateľky, že všeobecné súdy v občianskom súdnom konaní môžu posudzovať a prehodnocovať postup orgánov činných v trestnom konaní. Druhý nesprávny a arbitrárny záver odvolacieho súdu mal spočívať v tom, že sťažovateľka v odvolacom konaní tvrdila, že žalovaná nepoprela jej skutkové tvrdenia, čo krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku považoval za extenzívny a formalistický prístup k posudzovaniu tvrdení a považoval ho v okolnostiach posudzovanej veci za neudržateľný a nepoužiteľný. Tretí údajne nesprávny záver vychádzal z konštatácie odvolacieho súdu, ktorý dospel k záveru, že neexistuje príčinná súvislosť medzi sťažovateľkou označeným chybným úradným postupom prokurátorov a sťažovateľkou tvrdenu škodu. Najvyšší súd v reakcii na uplatnený dôvod prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP uviedol, že sťažovateľka riadne zastúpená advokátkou v súvislosti s jej výhradami neuviedla žiadne dovolacie rozhodnutie predstavujúce ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorého sa mal odvolací súd odkloniť. Pokiaľ ide o označené rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 24/2004, sťažovateľka len poukázala na tam uvedenú definíciu nesprávneho úradného

postupu, s ktorou však v okolnostiach danej veci súhlasili aj nižšie sudy. Najvyšší súd vyslovil názor, že odvolací súd sa svojimi relevantnými právnymi závermi, na ktorých založil svoje rozhodnutie, neodklonil od označeného rozhodnutia najvyššieho súdu. Na základe uvedeného najvyšší súd dospel k záveru, že sťažovateľka neopodstatnene namietala, že odvolací súd sa riešením otázky, ktorú nastolila v dovolaní, odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu, preto dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c) a f) CSP.

II.

Argumentácia sťažovateľky

3. Sťažovateľka v sťažnosti rozsiahlo argumentuje v prospech porušenia svojich práv napadnutým uznesením dovolacieho súdu, pričom odôvodnenie a závery odvolacieho súdu považuje za arbitrárne a nedostatočné. Svojím obsahom ide o totožnú argumentáciu, ktorú uplatnila už v priebehu konania pred všeobecnými súdmi, najmä však pred dovolacím súdom v rámci svojho dovolania. Pokiaľ ide o odôvodnenie namietaného porušenia svojich označených práv rozhodnutím dovolacieho súdu, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka v sťažnosti zotrvala na svojom právnom posúdení veci, z čoho vyvodzovala porušenie svojich označených práv nedostatočným a arbitrárnym prístupom dovolacieho súdu pri posúdení jej námietok vznesených v dovolaní.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Podstatou ústavnej sťažnosti je posúdenie, či najvyšší súd dal dostatočné a ústavno-konformné odpovede na výhrady sťažovateľky súvisiace s označeným dôvodom prípustnosti dovolania, ako aj tam uplatnenú argumentáciu.

5. Sťažnostná argumentácia, ako už bolo konštatované, bola v podstatných námietkach identická s dovolacou argumentáciou, na ktorú dovolací súd poskytol relevantné odpovede. Ústavný súd, vychádzajúc z obsahu odôvodnení rozhodnutí vo veci konajúcich súdov, považuje riešenie a výsledok sporu za spravodlivý, pričom na rozdiel od sťažovateľky považuje odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov vrátane najvyššieho súdu za dostatočné, argumentačne konzistentné, rešpektujúce na vec dopadajúcu právnú úpravu v kontexte rozhodných skutočností. Pokiaľ ide o vyhodnotenie dôvodu prípustnosti dovolania sťažovateľky podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd sa vznesenými námietkami riadne zaoberal, náležite sa s nimi vysporiadal, keď konštatoval, že k namietanému odklonu od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu z dôvodov uvedených sťažovateľkou v dovolaní nedošlo, pričom vo vzťahu k ostatným námietkam konštatoval nedostatočné vymedzenie označeného dovolacieho dôvodu (neuviedenie konkrétnych rozhodnutí dovolacieho súdu vo vzťahu k jej ďalším námietkam, pozn.). Keďže ústavný súd v napadnutom uznesení najvyššieho súdu prejav svojvôle, resp. zjavnej neodôvodnenosti nezistil, nepovažoval v danom prípade argumentáciu sťažovateľky za spôsobilú na to, aby len na jej základe bolo možné toto rozhodnutie hodnotiť ako ústavne neakceptovateľné a neudržateľné.

6. Ústavný súd tak dospel k záveru, že neexistuje relevantný súvis medzi namietanými právami sťažovateľky na súdnu ochranu a spravodlivý proces na jednej strane a napadnutým uznesením dovolacieho súdu na strane druhej. Na základe uvedeného sťažnosť sťažovateľky v celom rozsahu namietaných práv odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

7. Ústavný súd ako *obiter dictum* po preskúmaní veci dodáva, že základným predpokladom záveru všeobecného súdu konajúceho o žalobe o náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je zistenie nesprávneho úradného postupu nadriadeným orgánom verejnej moci, teda že postup konkrétneho podriadeného orgánu verejnej moci v konkrétnej veci, proti ktorému žaloba smeruje, bol v rozpore so zákonom, prípadne existoval normatívne určený postup, ktorý nebol dodržaný. Spravidla sa nesprávny úradný postup konštatuje rozhodnutím nadriadeného orgánu verejnej moci (v rámci inštančného postupu alebo mimo neho, napr. rozhodnutím ústavného súdu, pozn.), ktorý to výslovne uvedie, resp. je z obsahu jeho rozhodnutia o preskúmaní postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej moci zrejmé, že k takémuto nesprávnemu úradnému postupu skutočne došlo. Keďže takýto dôkaz (rozhodnutie orgánu, ktorý konštatuje nesprávnosť úradného postupu vo veci konajúcich prokurátorov) absentuje, je ústavne konformný záver vo veci konajúcich súdov, že v konaní nebol preukázaný nesprávny úradný postup prokurátora.

8. V dôsledku odmietnutia ústavnej sťažnosti v celom rozsahu sa už ústavný súd ostatnými návrhmi obsiahnutými v sťažnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. februára 2022

Jana Laššáková
predsedníčka senátu